

РЕШЕНИЕ

№ 15761

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **4500** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. В. Г. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], бл. № 54, вх. Д, ет. 7, ап. 95, против Ревизионен акт (РА) № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и И. В. М. -Н. на длъжност старши инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, с която е потвърден с Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ (ДОДОП) – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ (НИПЕИР) ЕООД с ЕИК 200836606 за данък върху добавената стойност за периода от м. 09. 2017 г. до м. 11. 2017 г. в общ размер на 1 107 296.23 лева, ведно с лихви за забава в размер на 562 350.74 лева, както и за корпоративен данък за 2017 г. в размер на 562 350.74 лева и лихви в размер на 258 390.81 лева.

В сезиращата съда жалба са изложени доводи, че обжалваният ревизионен акт е незаконосъобразен и спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките, предвидени в чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, които позволяват да бъде ангажирана отговорността му за задълженията на търговско дружество „НИПЕИР“ ЕООД. На следващо място се твърди, че органите на НАП неправилно са класифицирали вземането си към дружеството като несъбираемо, тъй като вземанията на „НИПЕИР“ ЕООД от дружество „МИНИ БИЛД“ ЕООД са на стойност над 3 000

000 лв. за отпуснат от „НИПЕИР“ ЕООД на „МИНИ БИЛД“ ЕООД заем за сумата от 5 000 000 лв., по който има частично връщане, но е останала дължима сума от повече от 3 000 000 лв. На трето място, Г. в жалбата си посочва, че не е укривал никакви факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органите по приходите, тъй като издадените фактури от „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД са включени в справките декларации и дневниците за покупки по ЗДДС на „НИПЕИР“ ЕООД, тъй като нямало как да възникне право на приспадане на ДДС, което в последствие да бъде отказано с ревизионен акт, издаден на „НИПЕИР“ ЕООД. Жалбоподателят излага твърдение, че не следва да се приеме за правилна тезата на ревизиращите органи, че след като дружеството е декларирало издадените му авансови фактури, то задължително следва да се ангажира неговата отговорност като управител като уточнява, че фактурите не са издадени от него, а са документи изходящи от доставчик на „НИПЕИР“ ЕООД. Също така Г. посочва, че липсва доказване на тезата на органите по приходите, че целта на невярното деклариране е изкривяване на резултатите по ЗДДС и ЗКПО. На следващо място в жалбата се коментира, че не може да се приеме, че разликата между това, което е декларирано и това което се дължи е укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Моли съда да отмени Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., в частта, с която е потвърден с Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция ОДОП-С..

В съдебно заседание, жалбоподателят М. В. Г., редовно призован се представлява от адв. В. с приложено по делото пълномощно, поддържа жалбата по аргументи изложени в нея и моли същата да бъде уважена като бъде отменен ревизионният акт в частта, в която е потвърден с решение на директора на дирекция ОДОП. Моли за присъждане на разносните по делото по предоставен списък. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител по делото – юрк. А., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена. Поддържа тезата, че в частта, с която е потвърден ревизионният акт са изложени подробни мотиви в решението на директора. Претендира юрисконсултско възнаграждение по предоставен списък.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата и законосъобразността на ревизионния акт.

По делото са предоставени писмени бележки от жалбоподателя в защита на тезата да бъде отменен ревизионният акт.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220522000788-020-001 от 17.02.2022 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 21.02.2022 г., издадена от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, е възложено извършването на ревизия на М. В. Г. с ЕГН

[ЕГН], в качеството му на управител на търговско дружество „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за установяване отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на „НИПЕИР“ ЕООД. Определено е ревизията да обхване следните видове задължения по периоди: отговорност за данък върху добавената стойност за периода (ДДС) за периодите от м. 09.2017 г. до м. 11.2017 г., м. 11.2018 г., м. 02.2019 г.; за корпоративен данък за 2017 г. и 2018 г.; за осигурителни вноски за ДОО - за осигурители, универсален пенсионен фонд - за осигурители и вноски за здравно осигуряване - за осигурители за м. 02.2019 г. и м. 03.2019 г. Състава на ревизиращия екип бил определен от И. В. М. - Н. - ръководител на ревизията и К. В. Г. на длъжност старши инспектор по приходите. Определен е 3 /три/ месеца срок за изпълнение.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът за извършаване на ревизията е удължен със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22220522000788-020-002 от 19.05.2022 г., като органът възложил ревизията – М. К. - началник сектор „Ревизии“ е определила нов срок за завършване на ревизията до 21.07.2022 г. Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 14.06.2022 г.

Всички цитирани заповеди са издадени от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Заповедта за възлагане на ревизия и за изменение са издадени в електронен вид и подписани с валиден към датата на полагането му квалифициран електронен подпис от длъжностното лице, посочено като издател в съответното длъжностно качество.

В хода на ревизията са предприети действия по събиране на доказателства, вкл. въз основа на отправени искания за представяне на документи и писмени обяснения от данъчно задълженото лице и от трети лица; присъединени са доказателства и извършени са справки. Извършените процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства, са подробно описани в ревизионния доклад.

На дружеството „НИПЕИР“ ЕООД е била извършена ревизия по Закона за данък върху добавената стойност за периодите от м. 09.2017 г. до м. 11.2017 г. приключила с издаването на РА № Р-22220618007106-091-001 от 06.06.2019 г. като е било установено от ревизиращите органи, че задълженото юридическо лице неправомерно е упражнило право на приспадане данъчен кредит общо в размер на 1 120 000.00 лв. по две фактури, издадени от „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД като всяка фактура била на стойност 2 800 000.00 лв. с начислен ДДС в размер на 560 000.00 лв. и с предмет „аванс по предварителен договор за инвестиционни намерения - 40%“. Органите по приходите установили, че фактурите са били издадени във връзка с договор за строителство № 001 от 02.09.2017 г. на стойност 5 600 000.00 лв. без ДДС като по фактурите, документиращи авансово плащане, плащания не са извършени. В договора било уговорено, че цената се заплаща по банков път в срок от 30 дни след представяне на фактура оригинал, като всяка от които се издава след достигане етапите на изпълнение: работен проект; подготовка на терен; изграждане конструкция складово-търговски халета; изграждане складово-търговски халета; изграждане административен център - офиси; въвеждане в експлоатация. С Анекс № 001 от 23.10.2017 г. към договора, срокът за плащане е удължен до 18 месеца без дължими неустойки и обезщетения. Ревизионният акт е потвърден с Решение № 1983 от 27.11.2019 г. на директора на

дирекция ОДОП – С., влязло в сила.

Невнесените задължения за корпоративен данък за 2017 г., ревизиращите органи установили с РА № Р-22220619002066-091-001 от 24.09.2019 г., като констатирани, че през 2017 г. „НИПЕИР“ ЕООД е отчело издадените от „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД 2 броя фактури за авансови плащания (неизвършени) като текущ разход по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ като по този начин приели, че е укрит действителния резултат за периода - декларирана е данъчна загуба в размер на 6 899.53 лв. вместо данъчна печалба в размер на 5 593 100.47 лв., за която е дължим корпоративен данък в размер на 559 310.00 лв., невнесен от дружеството. Ревизионният акт бил оспорен по административен ред, като е потвърден с Решение № 2071 от 10.12.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С. и е влязъл в сила.

Ревизията за периодите от м. 01.2018 г. до м. 07.2019 г. и по ЗКПО за 2018 г., приключила с издаването на РА № Р-22220619005318-091-001 от 06.01.2020 г. като за данъчни периоди м. 11.2018 г. и м. 02.2019 г. били установени задължения за ДДС в общ размер на 365 090.00 лв., в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчиците „СОЛМЕЙТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Д. ЛАЙ“ ЙООД с ЕИК[ЕИК], „БРЕК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ЕНВИВО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], както и задължения за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 71 950.00 лв. и лихви, произтичащи от увеличение на финансовия резултат на основание чл. 26, т. 2 и чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО с непризната за данъчни цели разходи.

При ревизията за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК ревизиращите органи констатирани, че „НИПЕИР“ ЕООД е дружество, което има непогасени публични задължения за данъци – ДДС и корпоративен и задължителни осигурителни вноски за горепосочените периоди. Установили, че от публичните изпълнители към НАП, са предприети действия за събиране на невнесените от главното задължено лице задължения за данъци и осигуровки с наложени запори и възбрани и е имало образувано изпълнително дело №[ЕИК]-2019 за притежаван от задълженото лице имот, който е продаден по реда на чл. 254 от ДОПК и възложен на обявения купувач на 26.11.2021 г. за сумата от 10 310.00 лв., а дружеството нямало авоари по запорираните банкови сметки. Също така било извършено и проучване на имущественото състояние на дружеството, като в справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задължено лице с изх. № С0220022-134-0000091 от 17.01.2022 г., било констатирано, че дружеството не притежава недвижими имоти; не притежава МПС и движими вещи; няма данни за притежание на дългосрочни и краткосрочни инвестиции, дялово участие в други търговски дружества, налични вземания от трети лица, авоари по банковите сметки като категоризирали дългът като „несъбираем дълг“. Въз основа на това в РД е направена констатация, че публичният изпълнител е извършил всички възможни действия по ДОПК с цел събиране на задълженията на дружеството, но въпреки това дългът е не погасен.

В хода на проверката на ревизираното лице е било връчено ИПДПОЗЛ № Р-22220522000788-040-001 от 07.03.2022 г., с което са изискани документи и писмени обяснения относно участието в търговското дружество в качеството му на управител, връчено на 29.03.2022 г., с което са изискани доказателства за източници на доходи, притежавано имущество, движения по банкови сметки, получени суми от дружеството „НИПЕИР“ ЕООД, информация за организацията на дейността му и други изброени в 17 пункта, както и справки, посочени в 11 пункта. От ревизирувания субект не били представени никакви документи, а единствено декларация за съгласие за разкриване на банкова тайна на основание чл. 62, ал. 5 от Закона за кредитните

институции за периода от 01.01.2017 г. до 28.02.2019 г.

Въз основа на извършената ревизия и на основание чл. 117 от ДОПК, от определения със ЗВР ревизиращ екип – И. В. М. - Н. - ръководител на ревизията и К. В. Г. – старши инспектор по приходите е съставен Ревизионен доклад № Р-22220522000788-092-001 от 02.08.2022 г. С Ревизионния доклад, в резултат на извършените действия и направените констатации и изводи, ревизиращият екип са установили основания за вменяване отговорност за задължения за данъци и осигурителни вноски по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК като са предложили, по отношение на ревизираното лице М. В. Г. в качеството му на управител на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД да бъде установена отговорност по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за задължения на „НИПЕИР“ ЕООД – за данък върху добавената стойност за данъчни периоди м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 11.2018 г. и м. 02.2019 г. в общ размер на 1 472 386,23 лв. и съответните лихви в общ размер на 699 318.47 лв.; корпоративен данък за 2017 г. и 2018 г. общо в размер на 631 260.00 лв. и съответните лихви 284 334.86 лв.; задължителни осигурителни вноски за ДОО - за осигурители, универсален пенсионен фонд - за осигурители и вноски за здравно осигуряване - за осигурители за м. 02.2019 г. и м. 03.2019 г. в общ размер на 438.79 лв. и съответните лихви в общ размер на 158.23 лв. Ревизионният доклад е издаден чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и е подписан с електронни подписи от И. Н. и от К. Г., като доказателства за датата и начина на подписване и такива за удостоверяване валидността на сертификатите към тази дата, са представени по делото. Ревизионният доклад е връчен електронно на ревизираното лице на 03.08.2022 г.

По отношение на вменените задължения, са направени констатации, въз основа на които е прието, че отговорността на М. В. Г. следва да бъде ангажирана в посочения размер, поради това, че в качеството си на управител е укрил факти и обстоятелства относно реалният размер на дължимите ДДС и приходи за съответните периоди, които е било длъжно да обяви пред органите по приходите съгл. чл. 125, ал. 1 от ЗДДС и чл. 92 от ЗКПО.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК за съставения ревизионен доклад е подадено писмено възражение заведено с вх. № 17-00-176 от 16.09.2022 г., което било прието за неоснователно.

Въз основа на съставения Ревизионен доклад № Р-22220522000788-092-001 от 02.08.2022 г. и на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, от М. А. К. – началник на сектор възложил ревизията и И. М. - Н. - ръководител на ревизията и главен инспектор по приходите е издаден Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., с който по отношение на М. В. Г. с ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител в „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], е установена отговорност по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за задължения на „НИПЕИР“ ЕООД – за данък върху добавената стойност за данъчни периоди м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 11.2018 г. и м. 02.2019 г. в общ размер на 1 472 386,23 лв. и съответните лихви в общ размер на 699 318.47 лв.; корпоративен данък за 2017 г. и 2018 г. общо в размер на 631 260.00 лв. и съответните лихви 284 334.86 лв.; задължителни осигурителни вноски за ДОО - за осигурители, универсален пенсионен фонд - за осигурители и вноски за здравно осигуряване - за осигурители за м. 02.2019 г. и м. 03.2019 г. в общ размер на 438.79 лв. и съответните лихви в общ размер на 158.23 лв. С ревизионния акт, след преценка на извършените при ревизията действия и на установените факти и обстоятелства, изцяло са потвърдени констатациите в ревизионния доклад, като са приети

направените в РД фактически и правни изводи и предложенията за установяване на задължения по видове и периоди. С оглед на това, издателите на ревизионният акт са обосновали, че е доказано и наличието на причинна връзка между поведението на М. В. Г. и несъбраните публични вземания на „НИПЕИР“ ЕООД, тъй като вследствие на невярно посочване на данни в съответните справки декларации е осуетена възможността за своевременно начисляване и събиране на задълженията и ако данъчната администрация е била сезирана надлежно и навременно за дължимия ДДС и КД би се установила възможността от удовлетворяването ѝ. Ревизионният акт е издаден чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и подписан с квалифицирани електронни подписи от М. К. и И. М.-Н., като доказателства за датата и начина на подписване и такива за удостоверяване валидността на сертификатите към тази дата, са представени по делото на оптичен носител.

Ревизионният акт е връчен на М. В. Г. на 02.11.2022 г. по електронен път, видно от приложената разписка за електронно връчване.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, Г. е обжалвал издадения ревизионен акт по административен ред с подадена до директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП на 16.11.2022 г. жалба, регистрирана с вх. № 94-М-1074 на 18.11.2022 г.

С Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция н „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция, постановено в 60 дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК и след като е разгледал жалбата по същество, е потвърдил Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., издаден от М. А. К. - орган възложил ревизията, и И. В. М.- Н. - ръководител на ревизията, в частта, с която на жалбоподателя е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД за ДДС за данъчни периоди м. 09.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 11.2017 г., както и корпоративен данък за 2017г.ведно със съответните лихви, а именно ДДС за данъчни периоди м. 09.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 11.2017 г. в размер на 1 107 296.23 лева, ведно с лихви за забава в размер на 562 350.74 лева и за корпоративен данък за 2017 г. в размер па 562 350.74 лева и лихви в размер на 258 390.81 лева, а в останалата част ревизионният акт е отменен.

Директора на дирекция ОДОП е решението си е приел, че за част от задълженията установени с РА № Р-22220618007106-091-001 от 06.06.2019 г. за ДДС за периодите от м. 09.2017 г. до м. 11.2017 г., както и определените с РА № Р-22220619002066-091-001 от 24.09.2019 г. задължения за корпоративен данък за 2017 г. са намерили проявление елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК. В решението е посочено, че М. В. Г. е бил управител на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД в ревизираният период и дружество има непогасени публични задължения по посочените по-горе ревизионни актове, които са влезли в сила като необжалвани по съдебен ред. Във връзка с процесиите задължения на „НИПЕИР“ ЕООД е образувано изпълнително дело, като дългът на дружеството с преквалифициран в несъбираем, за което е получена от отдел Справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задължено лице с № 0200022-134-0000091 от 17.01.2022

Г.

Директора на дирекция ОДОП посочва, че правилно е прието от ревизиращият екип, че задължения на дружеството не са погасени, въпреки твърденията на жалбоподателя, че „НИПЕИР“ ЕООД има вземания от „МИНИ БИЛД“ ЕООД на стойност над 3 млн. по договор за паричен заем от 11.09.2017 г., тъй като след м. 02.2019 г. заемателят е престанал да връща получените суми независимо, че заемът е бил изискуем и приема, че Г., в качеството на управител на „НИПЕИР“ ЕООД, не е положил усилия за събиране на вземанията на дружеството от „МИНИ БИЛД“ ЕООД, въпреки, че с ревизионни актове през 2019 г. на представляваното от него юридическо лице са установени задължения на обща стойност над 1 900 000.00 лева. На следващо място е посочено, че е налице и елемента за недобросъвестно поведение изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства от ревизираното лице, тъй като задължения произтичат от приемането и счетоводното отразяване на две фактури, издадени от „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД - всяка на стойност 2 800 000.00 лв. с начислен ДДС в размер на 560 000.00 лв. и предмет „аванс по предварителен договор за инвестиционни намерения — 40%“, като е констатирано, че по фактурите, документиращи авансово плащане, разплащания не са извършени и приема, че при липса на каквото и да е извършено авансово плащане, издадените фактури представляват документи с невярно съдържание като са включени от жалбоподателя в отчетените регистри и СД по ЗДДС, единствено с цел да упражни неправомерно, неследващо се право на данъчен кредит. С включването на неплатените аванси като текущ счетоводен разход, е приел за укрит действителният финансов резултат с посочването в годишната данъчна декларация по ЗКПО на погрешна данъчна основа - занижен с неизвършени разходи финансов резултат. А целта на невярното деклариране е изкривяване на резултатите за периода както по ЗДДС, така и декларирането на невярна данъчна основа за облагане с корпоративен данък - данъчна загуба в размер на 6 899.53 лв. вместо данъчна печалба в размер на 5 593 100.47 лв. и полагащ се данък в размер на 559 310.00 лв. Въз основа на това административният орган е приел, че подаване на декларации с неверни данни представлява необявяване (укриване) на факти и обстоятелства, релевантни за данъчното облагане. На трето място в решението си директора е посочил, че е налице и причинно-следствена връзка между проявената недобросъвестност и укриването на данни с наличието на установени на дружеството публични задължения, които не могат да бъдат събрани, а именно чрез неподаването на коректно попълнени справки-декларации е била възпрепятствана приходната администрация да събере своите задължения, в период, в който „НИПЕИР“ ЕООД е разполагал с активи и е осъществявал търговска дейност, която е преустановена през 2020 г. При липсата на постъпващи суми по запорираните банкови сметки на дружеството и незаплатени към датата на издаване на оспорения акт публични задължения на юридическото лице, приходната администрация констатирала, че е налице връзка между поведението на управителя й насъбирането на публичните задължения на представляваното от Г. дружество, като коментираното поведение на управителя е единствената причина за обсъжданата несъбираемост.

Решаващият орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ангажиране отговорността на ревизираното лице като управител на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“

ЕООД за непогасените задължения на дружеството Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция н „Обжалване и данъчно осигурителна практика“– С. при Централно управление на Национална агенция за приходите е връчено на М. В. Г. на 14.02.2023 г.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка по издаването и обжалването по административен ред на ревизионния акт; доказателства във връзка с компетентността на органа, възложил ревизията; удостоверения за валидност на електронни подписи на лицата, подписали с квалифициран електронен подпис в съответното длъжностно качество РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР на оптичен носител, на който се съдържат електронните документи и файловете, генерирани при подписването им с квалифициран електронен подпис.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността и обосноваването на оспорения Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК и чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, намира за установено следното:

Оспорването на Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022г., в частта, с която е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност за периода от м. 09. 2017 г. до м. 11. 2017 г. в общ размер на 1 107 296.23 лева, ведно с лихви за забава в размер на 562 350.74 лева, както и за корпоративен данък за 2017 г. в размер на 562 350.74 лева и лихви в размер на 258 390.81 лева, потвърден с Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция ОДОП - С., като направено в законово установения срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо и следва да бъде разгледано по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Ревизионното производство е образувано и проведено, съответно ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от компетентни органи в рамките на определените им правомощия. Съгласно представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 год. на директора на ТД на НАП – С., на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, като органи, компетентни да издават заповеди за възлагане на ревизии, съгласно чл. 112 от ДОПК, както и заповеди за изменение на първоначално издадени заповеди за възлагане на ревизии, съгласно чл. 113, ал. 3 от ДОПК, са определени началниците на сектори в отдел „Ревизии“, към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С.. В процесния случай Заповед за възлагане на ревизия Р-22220522000788-020-001 от 17.02.2022 г., е издадена от М. А. К. на длъжност началник сектор в отдел „Ревизии“, като издателят на заповедта за възлагане на ревизия, с оглед на заеманата длъжност, е сред органите компетентни да

издават ЗВР и ЗИЗВР, посочени в т. 2 от заповедта на директора на ТД на НАП – С.. Следователно заповед за възлагане на ревизия № Р-22220522000788-020-001 от 17.02.2022 г. и заповед за изменение на (ЗВР) № Р-22220522000788-020-002 от 19.05.2022 г., са издадени от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, като съдържанието им отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК и подписване на заповедите е с валиден към датите на издаването им квалифициран електронен подпис на началник сектор в отдел „Ревизии“ в ТД на НАП С. – М. А. К..

Възложената ревизия на М. В. Г. е извършена от определените със ЗВР № Р-22220522000788-020-001 от 17.02.2022г., органи по приходите – И. В. М. - Н. - ръководител на ревизията и К. В. Г. на длъжност старши инспектор по приходите, които длъжностни лица с оглед на заеманата от тях длъжност и определянето им за ревизиращи органи по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК със ЗВР, са разполагали с необходимата материална компетентност за провеждането на ревизията и за съставянето на Ревизионен доклад № Р-22220522000788-092-001 от 02.08.2022 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, който е определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и от ръководителя на ревизията определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Оспореният Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., е издаден от М. К. на длъжност началник на сектор, възложил ревизията на М. В. Г. и от И. М.-Н. на длъжност главен инспектор по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагане на ревизия, като издателите на ревизионният акт са разполагали с материална компетентност.

Посочените по-горе, заповед за възлагане на ревизия и заповед за изменение на ЗВР, съставения въз основа на ревизията Ревизионен доклад № Р-22220522000788-092-001 от 02.08.2022 г. и Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., са издадени чрез информационна система „Контрол“ като електронни документи, подписани с електронен подпис. Представянето на електронните документи на хартиен носител като заверен от страната препис, е допустимо по силата на чл. 184, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК. От представените документи се установява, че подписаните ги лица, са имали валидни електронни подписи. С оглед на изложеното съдът приема, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от лицата, които са посочени като техни издатели и съответно не са налице основания да се считат за нищожни.

Оспореният ревизионен акт е издаден в предвидената в чл. 120 от ДОПК, във вр. с чл. 3, ал. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги форма и при спазване на изискванията за неговото съдържание, като съставеният Ревизионен доклад, е неразделна част от него.

В хода на провело се ревизионно производство е осигурено участието на жалбоподателя, като му е дадена възможност за представяне на доказателства и писмени документи, а връчването на РД, РА и съответно решението, с което този ревизионен акт е потвърден, са извършени при спазването на процесуалните правила,

предвидени в ДОПК.

Ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 2 от ДОПК. РД е съставен от ревизиращите органи на 02.08.2022 г., в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК. РД съдържа предвидените в чл. 117, ал. 2 от ДОПК реквизити, при прилагане на събраните в хода на ревизионното производство доказателства. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на жалбоподателя обстоятелства. Съответно спазен е и срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК за издаването на ревизионния акт.

При изследване на материалната законосъобразност съдът съобрази следното:

С оспорената част от РА № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., е установена отговорност на М. В. Г. за задължения на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД за ДДС и ЗКПО на основание чл. 19 ал. 1 от ДОПК, както следва: по ЗДДС за периода м. 09.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 11.2017 г. в размер на 1 107 296.23 лева и лихви за забава в размер на 562 350.74 лева и по ЗКПО за корпоративен данък за 2017 г. в размер на 562 350.74 лева и лихви в размер на 258 390.81 лева.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата управляващи, задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за несъбраното задължение.

Отговорността по чл. 19 от ДОПК е самостоятелна субсидиарна отговорност на трети за дружество лица, която те носят за собствените си действия или бездействия, довели до невъзможност за събиране на публични задължения на дружеството като задължено лице. Поради това, съдебната проверка за законосъобразност на ревизионния акт, с който се установяват задължения на това основание, обхваща не повторна проверка на законосъобразността на вече установените с влязъл в сила ревизионен акт по основание, размер и данъчен период задължения на дружеството, а за наличие на предпоставките за възникване на отговорността на третите лица в различните хипотези на тази разпоредба. Съответно, установяването на тези предпоставки е свързано с конкретни данъчни периоди, които следва да са в обхвата на ревизията.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата, управляващи задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК като са предвидени няколко хипотези, при които възниква отговорността и предмет на съдебна проверка в настоящия

случай е наличието или липсата на предпоставките по чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Отговорността е ограничена до размера на несъбраното задължение като главница.

Кумулативно необходимите предпоставки по ал. 1 на нормата на чл. 19 от ДОПК са: 1) лицето да има качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, към момента за който са установени публичните задължения за последното, 2) да е налице поведение на това лице, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител 3) да е налице причинно-следствена връзка между поведението и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски (ЗОВ) и 4) невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и ЗОВ.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая не е налице безспорна установеност на всички елементи на фактическия състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, поради следното:

За съда е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността – безспорно е установено, че в ревизирания период жалбоподателят М. В. Г. е бил управител на търговското дружество. По силата на чл. 141, ал. 2 от ТЗ управителят на търговското дружество го представлява, организира и ръководи дейността му. Това формира и представата му относно сключването и изпълнението на сделките, които по смисъла на ЗДДС са облагаеми. С разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК е създадена особена хипотеза на лична имуществена отговорност на лицата управляващи, задължени за данъци или осигурителни вноски субекти или тези, които са длъжни да ги удържат и внасят (чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК). Несъмнено главният длъжник е от категорията на тези по чл. 14, т. 1 от ДОПК, тъй като задължението му за данъци е установено надлежно с посочения ревизионен акт. Ревизираното лице е имало качеството управител в периода на възникване на задълженията по ЗКПО и тези по ЗДДС.

Съдът счита, че не е налице вторият елемент – действие при подаването на съответните декларации за сключените сделки, респективно дължимият ДДС и подаването на декларация по ЗКПО, в които да е налице укриване на факти и обстоятелства, поради следното:

Видно от приложеният ревизионен акт процесните задължения произтичат от счетоводното отразяване на два броя фактури, всяка на стойност 2 800 000.00 лв. издадени от търговско дружество „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с начислен ДДС в размер на 560 000.00 лв., по които до приключване на проверката плащания и реално извършване на услугите не са извършени. Фактурите са били отразени в отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС в „дневник покупки“ на „НИПЕИР“ като размера на данъка по фактурите е бил включен при определяне на резултата. С включването в декларациите на неплатените аванси по договор, като текущ счетоводен разход е отразен и финансов резултат. В съдебното производство е изготвена и приета съдебно – счетоводно експертиза от вещо лице Г. А., която съдът кредитира с оглед събраните доказателства. В заключението си вещото лице посочва, че фактурите са надлежно и коректно отразени в декларациите на дружеството и осчетоводени. За съда неоснователно е приетото, че с декларирането на тези фактури от 25.09.2017 г. и

23.10.2017 г. с издател „ГРИЙНЛАНД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД са били укрити факти и обстоятелства относно дължим от „НИПЕИР“ ЕООД корпоративен данък за 2017 г. и ДДС за м. 09.2017 г. и за м. 10.2017 г. и по този начин не е налице поведение, което да води до не събирането на дължимият данък.

Налице е третият задължителен елемент от фактическия състав - невъзможност за събиране на публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Като доказателство за обективната несъбираемост на задълженията от главния длъжник „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД е получената служебна бележка изх. № С0220022-134-0000091 от 17.01.2022 г. за проучено имуществено състояние на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., удостоверяващи предприетите обезпечителни мерки и действия по принудително изпълнение и попълнен въпросник за предпоставки за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК. При извършено проучване на имуществено състояние е установено липса на активи, към които да се насочи принудителното изпълнение. От проверка в Агенцията по вписванията и в масивите на НАП се установява, че дружеството не притежава движимо или недвижимо имущество. От публичен изпълнител е извършено категоризиране на задълженото лице, като е посочено, че на база събраните доказателства за имущественото състояние на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД, както и въз основа на всички факти и обстоятелства, станали известни в производството по събиране е определена категоризация на дълга като несъбираем, след като са изчерпани всички изпълнителни способности, включително е извършена и преценка, че не са налице предпоставки за завеждане на иск по чл. 216 от ДОПК. По преписката е приложена справка от дирекция „Събиране“ за проучено имуществено състояние и категоризация на задължено лице – „НИПЕИР“ ЕООД, в която се посочва, че дружеството не притежава авоари по банкови сметки.

За настоящата съдебна инстанция не е налице четвъртият задължителен елемент от фактическия състав, а именно да е налице причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски.

Видно от събраните по изпълнителното дело доказателства, „НАУЧНО ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД не притежава движимо имущество, като е притежавало недвижимо имущество, но от публичните изпълнители към НАП са предприети действия за събиране на невнесените от дружеството задължения за данъци и осигуровки като са наложени запори и възбрани, образувано по изпълнително дело №[ЕИК]-2019 и притежаван от задълженото лице имот е продаден по реда на чл. 254 от ДОПК и възложен на обявения купувач на 26.11.2021 г. за сумата от 10 310.00 лв. както и нямало авоари по запорираните банкови сметки. По делото няма данни да са извършвани разпоредителни действия от страна на жалбоподателят, с които да се намалят активите на дружеството с цел невъзможността да се съберат публичните задължения. Относно предоставени парични заеми по договори между „НИПЕИР“ ЕООД и контрагенти-заематели в периода м. януари 2017г. - м. март 2019 г. в заключението си вещото лице констатира, че в аналитични партии на

заематели по разчетната сметка 498 „Други дебитори“ при „НИПЕИР“ ЕООД не се водят несъбрани суми (вземания) от заематели по предоставени заеми по договори за заем (с изключение на вземанията по заемите на „МИНИ БИЛД“ ЕООД. А ревизираното дружеството е имало взаимоотношения в негово качество на заемодател със заематели по договори за предоставяне на заемни средства по: договор за паричен заем от 01.11.2017 г. сключен с „АЕРАРИУМ“ ООД, договор за заем от 03.11.2017 г. сключен с „АЕРАРИУМ - 3“ ЕООД, договор за паричен заем от 13.09.2017 г. сключен с „АПК ПАВЛИКЯНОВ“ ЕООД, договор за паричен заем от 12.09.2017 г. сключен с „БОСОЛАР“ ЕООД, договор за паричен заем от 14.09.2017 г. сключен с „БРЕК“ ЕООД и др. В заключението си вещото лице посочва, че взаимоотношения между „НИПЕИР“ ЕООД с „МИНИ БИЛД“ ЕООД са възникнали по два договора за заем и един договор за осигуряване на кредитна линия, като по трите договора „НИПЕИР“ ЕООД е заемодател, а „МИНИ БИЛД“ ЕООД заемател – 1) договор за заем от 25.09.2017г. по което е договорено предоставяне на 325 000.00 лв., от които са усвоени 323 800.00 лв.; 2) договор за осигуряване на кредитна линия от 03.11.2017 г., по който е договорено осигуряване на кредитна линия в размер до 3 500 000.00 лв., от които са усвоени 3 510 800.00 лв. и 3) договор за заем от 27.11.2017 г., по който е договорено предоставяне на 500 000.00 лв., от които са усвоени 499 000.00 лв. Общият размер на предоставените (усвоени) парични средства по договорите е 4 333 600.00 лв. като от тях са върнати от заемателя общо 1 126 400.00 лв.

С оглед изложеното за съда не е налице причинно-следствена връзка между поведението на лицето, умишлено да е намалило имуществото на дружеството, чрез предоставяне на парични заеми на други търговски дружества, което да доведе до невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, тъй като средствата по договорите за паричните заеми в по – голяма част са върнати, а по договорите с дружеството „МИНИ БИЛД“ ЕООД е налице частично връщане и за съда не е налице умишъл в недобросъвестни действия на управителя за намаляване патримониума на дружеството, което да е в причинно-следствена връзка с несъбираемостта.

Настоящата съдебна инстанция приема, че не е реализиран фактически състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, поради което не може да се реализира отговорността на ревизираното лице за ненастъпили и недоказаните факти от описания фактически състав. В настоящия случай, в тежест на органа по приходите е да докаже всички елементи на този състав като основание за реализиране на отговорност.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК изисква съществуването на каузална връзка между поведението на управителя и неплащането на задълженията за данъци на представляваното дружество. В съдебната практика се говори за т. нар. „уникалност“ на връзката между поведението на третото лице и невъзможността да бъдат събрани задълженията. Или иначе казано, поведението на третото лице следва да е единствената причина за неплащането на публичните вземания, като отговорността му по чл. 19, ал. 1 от ДОПК е лимитирана - до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имущество, т.е. отговорността не покрива априори всички възникнали публични задължения, а следва да се ограничи само до тези, които в резултат на действията на третото лице не могат обективно да бъдат

погасени.Както беше отбелязано по-горе, материалноправните условия по чл. 19, ал. 1 от ДОПК следва да са налице кумулативно, а при отсъствието на което и да е от тях, нормата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК е неприложима. Наличието на тези предпоставки изисква установяването от обективна страна на публични задължения, които са изискуеми и не могат да бъдат платени и това да е в резултат на някое от действията на лицата, посочени в чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а от субективна страна извършените действия от тези лица да са насочени към неплащане на публичните вземания. Именно тогава ще следва третото лице да понесе отговорността за задълженията за данъци, които в резултат на неговите действия не могат да бъдат погасени, която отговорност ще се реализира по реда на чл. 108 и сл., във вр. с чл. 21, ал. 1 от ДОПК.

По аргумент от разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, тежестта на установяване и доказване в съдебното производство наличието на всички елементи от правопораждащия отговорността по чл. 19, ал.1 от ДОПК фактически състав, е на органите по приходите, за което на ответника са дадени съответните указания със съдебно разпореждане.

Съдът приема, че не са установени и доказани елементите от правопораждащия фактически състав по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за реализиране отговорността на М. В. Г. в качеството му на управител на „НАУЧНО ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД за задълженията на дружеството за данъци.

По изложените съображения жалбата се явява основателна. Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., в частта с която е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност и за корпоративен данък, потвърден с Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, се явява издаден при неправилно приложение на чл. 19, ал. 1 от ДОПК,поради което следва да се отмени като незаконосъобразен.

При този изход на спора, искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя е основателно на основание чл. 161 от ДОПК. Установява се, че направените от него разноски по делото са в размер 2160.00 лв. (две хиляди сто и шестдесет лева) като включват разноски за държавна такса – 10.00 лв. и съдебно счетоводна експертиза 2150.00 (две хиляди сто и петдесет лева).

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. Г. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], бл. № 54, вх. Д, ет. 7, ап. 95, Ревизионен акт № Р-22220522000788-091-001 от 19.10.2022 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и И. В. М. -Н. на

длъжност старши инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, с която е потвърден с Решение № 96 от 23.01.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите ЦУ на НАП, с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „НАУЧНО ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЕФЕКТИВНИ ИНЖЕНЕРНИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност за периода от м. 09. 2017 г. до м. 11. 2017 г. в общ размер на 1 107 296.23 лева, ведно с лихви за забава в размер на 562 350.74 лева, както и за корпоративен данък за 2017 г. в размер на 562 350.74 лева и лихви за забава в размер на 258 390.81 лева.,като **незаконосъобразен**.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ [населено място], при Централно управление на Национална агенция по приходите да заплати на М. В. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата 2160.00 (две хиляди сто и шестдесет) лева - разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: